

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ

Κάτι το λαϊκιστικό

Πριν από δύο μίνες, ένας έλλονας πολιτικός ανακοίνωσε σε μια ανοιχτή συγκέντρωση πως όταν το κόμμα του αναλάβει την εξουσία θα προκρύσσει δημοψηφίσματα για όλα τα κρίσιμα ζητήματα. «Ναι,

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΟΥ

θα απευθυνόμαστε στον λαό για κάθε μεγάλο ζήτημα που αφορά τη δική του ζωή» τόνισε. «Εμείς δεν θα αποφασίζουμε για σας πριν από σας».

Πριν από δύο ημέρες, ένας βρετανός πολιτικός δήλωσε σε μια ομιλία του ότι επιθυμεί να προωθήσει την άμεση δημοκρατία με ελβετικού τύπου δημοψηφίσματα για όλα τα σημαντι-

Evas
πολιτικός,
όπως και ένα
κόμμα,
πρέπει να
έχει καθαρές
θέσεις για
όλα τα
μεγάλα
ζητήματα

κά ζητήματα, από τη στέγαση και το περιβάλλον μέχρι τις μεταφορές και την εξωτερική πολιτική. «Βλέπω την άμεση δημοκρατία ως ένα πολύτιμο δίκτυο ασφαλείας όταν η πολιτική τάξη έχει xάσει την επαφή με την κοινή γνώμη» τόνισε. «Όταν οι πολίτες έχουν τη δυνατότητα να ψηφίζουν για ένα μεγάλο θέμα ή για να αποπέμψουν ένα διεφθαρμένο πολιτικό, αισθάνονται ποιοιχοροί και πιο κοντά στην κυβέρνηση και σε δι. τι κάνει».

Ο πρώτος πολιτικός είναι αριστερός και λέγεται Αλέξης Τσίπρας. Ο δεύτερος είναι δεξιός, ή μάλλον ακροδεξιός, και λέγεται Νάιτζελ Φάρατζ. Η σύμπτωση των δύο δηλώσεων δείχνει ότι το δημοψηφίσμα δεν είναι «κάτι το αριστερό», όπως θα έλεγε ο Νάνι Μορέτη, όπως δεν είναι βέβαια «κάτι το δεξιό».

Θα μπορούσαμε να το αποκαλέσουμε «κάτι το λαϊκιστικό», ένα μέτρο που εξαγγέλλει ένας στριμωγμένος πολιτικός για να αποσείσει τις ευθύνες του (όπως έγινε με τον Γιώργο Παπανδρέου και το ευρώ) ή ένα κόμμα που διεκδικεί την εξουσία και θέλει να αλιεύσει ψήφους από παντού. Το ίδιο κόλπο πήγε να κάνει και ο Αρνης Σπηλιωτόπουλος με το θέμα του Τζαμιού. Άλλα δεν έπιασε. Ενας πολιτικός, όπως και ένα κόμμα, πρέπει να έχει καθαρές θέσεις για όλα τα μεγάλα ζητήματα, δύκι να πετάει το μπαλάκι στον «κυρίαρχο λαό».

Ο μύθος της άμεσης δημοκρατίας παρέσυρε στο παρελθόν τον αρχηγό του ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα άλλο απόπομπα: στο να επενδύσει στο Κίνημα των Πέντε Αστέρων, που υποτίθεται ότι θα έφερνε την επανάσταση στην ιταλική

πολιτική ζωή, και στον απίστευτο κλόουν που έχει για αρχηγό. «Θεωρούμε την ενίσχυση του Γκρίλο υγιή και επιδοφόρα» είχε πει τον Φεβρουάριο του 2013, εκφράζοντας ταυτόχρονα τη λύπη του για το γεγονός ότι η Ιταλία δεν έχει ένα ΣΥΡΙΖΑ. Τη συνέχεια την ξέρουμε: πια ιταλική Αριστερά και ο Ματέο Ρέντο πηγούνται σήμερα μιας πανευρωπαϊκής εκστρατείας κατά της λιτότητας, ενώ ο Γκρίλο συμμάχησε με τον Φάρατζ – περιφρονώντας τις δημοκρατικές διαδικασίες και αγνοώντας ένα μεγάλο μέρος του κόμματός του.

Ο Τσίπρας, πάλι, υπόσχεται ότι θα κάνει το αντίθετο: πριν από κάθε απόφαση θα ρωτάει την εσωκομματική του αντιπολίτευση. Και εκείνη θα ρωτάει τους δικούς της συμμάχους, το ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

